

Lhotková Barbora 3.B

Soukromí

(aneb Jak dojít k osvobození)

Máme doma jednu koupelnu se společným záchodem- pro někoho opravdová noční můra... Pro mě naprosto normální a přirozená věc, běžně si přizvu kamarádku ke svému dumání nad záchodovou mísou. Víím, zní to odpudivě, nebo dokonce společensky nepřijatelně, ale mně to opravdu nevadí. Tenhle příklad mě napadl proto, že jsem se setkala s lidmi, které zaskočila má návštěva jejich toalety(chtěla jsem si jen popovídat).

Nejspíš jsem hodně extrovertní člověk, protože mám opravdu dost snížený práh soukromí. Dokážu se otevřít jako kniha, kterou chce někdo číst. Otevřu se vlastně každému, kdo si ve mně chce listovat a nebo mě jen tak prohlížet. O to lépe se mé stránky obrací, když víím, že ten člověk se dá také otevřít jako kniha. Jak snadné je sdílet své soukromí s člověkem, který je pro nás oporou(s někým opravdu blízkým), a jak těžké je dělit se o své soukromí s člověkem, kterého opravdu nemůžeme vystát.

Často mě lidé vysají jako houbu. Vyždímají ze mně vše, co ve mně bylo.

Samozřejmě, některé věci si nechám jen pro sebe, každý člověk má nějaká svá tajemství, a možná jde i o pud sebezáchovy, každý o mně přece nemusí vědět vše, ale na druhou stranu, proč ne... Proč by nemohl každý znát mé veselé já, neskutečný optimismus nezralé, nezkušené a naivní knihy. Proč by každý nemohl znát mé názory? Já je přece chci říct každému, každému chci vysvětlit svou životní teorii, chci se předat dál. A proč by každý neměl znát mé bolesti, mé viny a mé strachy? ... Protože nechci, aby mě to bolelo ještě víc. ... Protože je mám schované hluboko ve svém podvědomí, nechci o nich vědět, nechci o nich mluvit a nechci, aby o nich mluvil někdo jiný, když se po celou tu dobu snažím je zničit, zahrabat hluboko. Něk am, odkud jen tak vyvezou, do svého soukromí, do své truhličky, kterou pěkně zamknu a klíček jako ztratím(ale jen jako).

Soukromí je divná věc.

Je to malý díleček našeho bytí, je tak malý a přece tak velký, tak osobní, a tak zásadní.

Stále se nedokážu rozhodnout, jestli ho mám ráda, nemám ráda, mám ráda, nemám ráda...Dnes nad ním uvažuji poprvé...Myslím, že moc soukromí by mě zničilo, nabořilo můj mozek. Jak moc mě děsí ticho, přemýšlím nad tím, jestli existuje absolutní ticho, protože absolutní ticho je i absolutní soukromí - tento pocit neznám.

Pokusím se tedy uvažovat, jak velký zlomek mého života tvoří MÉ soukromí.

Moc velký ne. Po dlouhém zvažování jsem došla k závěru, že se vlastně bojím toho, až budu jednou sama, myslím úplně sama, sama ve svém velkém soukromí. Bojím se samoty, soukromí si přirovnávám k samotě, protože ve svém soukromém životě moc soukromí nemám, a ani v tom normálním životě ho moc nemám, a nemám ho, protože ho nechci mít, protože nechci být sama. Můj díleček soukromí mi stačí, mám ráda soukromí ve spánku, i když poslední dobou mi docela chybí mé sny, mám ráda soukromí, když duševně pracuji, ty vzruchy kolem narušují tok myšlenek a hrozně mě ovlivňují, a pak stvořím něco úplně jiného, něco, co není ze mě. Úplně nejhorší stav nastane, když vyhledávám společnost a dostane se mi nechtěného soukromí, a nebo, kdy ž vyhledávám soukromí, a dostane se mi nechtěné společnosti, ale ta druhá varianta se moc často nestává(mám společnost ráda).

Myslím, že neexistuje žádný návod, jak získat ten vytoužený kousek soukromí, ale určitě pomůže si hned zpočátku stanovit pravidla, kam až sahá vaše soukromí, do kterého nikomu nic není. Ale také pomůže si ze svého soukromí udělat rituály, například nešlapat na kanály (Nikdo nepochopí, že je to váš soukromý výmysl, tudíž vám ho nikdo nenabourá.) Existuje spousta alternativ soukromí, záleží jen na tom, jak dokážeme a jak chceme být v tomto ohledu kreativní.